

[Finansministeren.]

tilstår, at da jeg engang sagde til en embedsmand fra ligningsdirektoratet, at så burde man jo ansætte disse mennesker til et mindre privatforbrug, svarede han: Jeg tror snarere, at man skulle sætte de andre til et større. Det er jo altid en skønssag, hvad der er det rigtige tal, men afgørende er naturligvis, at de, som har en i forhold til deres indtjeningssevne særlig stor afdragsbyrde, må antages at have et mindre privatforbrug end de, som er lettere stillet i så henseende, og jeg håber, at ligningsmyndighederne vil tage hensyn hertil.

Hvad angår dispensationsbestemmelsen, spurgte det ærede medlem hr. Gudiksen, om der en linie. Jeg kan dertil svare, at der i øjeblikket er ved at blive fastlagt en linie. Der føres visse forhandlinger med de embedsmænd, som i første omgang skal administrere dispensationsbestemmelsen, og jeg er helt enig i, at man må se at finde en sådan linie, at bestemmelsen ikke bliver uoverkommelig i den praktiske administration.

Det ærede medlem hr. Chr. Nielsen gjorde nogle bemærkninger om et udsalg på Nørrebro. Jeg tror nok, at de slutninger, det ærede medlem drog af de erfaringer, han her havde gjort, var overdrevne. Der er naturligvis altid mennesker, der vil bringe det betydelige offer, det er, at stå opstillet i en kø i lang tid for at få en vare billigere. Der er rimeligvis også temmelig mange mennesker i vort land, for hvem de nuværende tider er så vanskelige, at de må gå et betydeligt stykke vej for at spare et par kroner. Men det er ikke rigtigt, hvis man vil give offentligheden det indtryk, at forholdene i vort land er fortvivlede. Jeg tror, at det ærede medlem eller i hvert fald de fleste andre ærede medlemmer af dette ting vil give mig ret, når jeg siger, at der ikke er ret mange lande i verden, hvor det, man kalder den brede befolkning, har så god en levestandard som her i Danmark. Jeg mener, at denne gode levestandard er en af de reserver, som skal hjælpe os til at komme gennem en vanskelig tid uden at bringe større ofre, end befolkningen bør kunne tage med godt humør.

Så er der de 65-årige. Jeg er personlig meget lidt lidenskabelig i det spørgsmål, og der kan også siges for og imod. Når man har undtaget de 65-årige, hvilken begrænsning i novemberloven blev indsat under behandlingen i folketinget — den var ikke indeholdt i regeringens oprindelige forslag —, var det ud fra det synspunkt, at når

folk er kommet i den alder, er de normalt ved at nå det punkt, hvor deres erhvervssevne er nedadgående, og selvom de måske har en forholdsvis god indtægt den dag, de fylder 65, er de dog ved den alder, hvor man normalt kan vente, at nu lægger de snart op, og derfor kan man vel ikke vente det samme i retning af opsparing af dem som af andre. Men naturligvis kunne man have gjort en undtagelse for folk med større indtægter. Jeg tror imidlertid ikke, det ville have nogen større praktisk betydning, for hvis man tager et beløb i bunden opsparing fra en mand, som tjener, skal vi sige 200 000 — 300 000 kr., har det næppe nogen kendelig indflydelse på hans samlede forbrug. Det burde måske også tilføjes, at da den bundne opsparing ifølge loven skal ansættes til 80 pct. ved angivelse af formuen, kunne man måske diskutere, om det ikke for nogle af dem, som har en meget betydelig formue, ligefrem kunne være en fordel, at de på den måde fik noget af deres formue ansat til mindre værdi end den pålydende.

Bouet: Da det ærede medlem hr. Gudiksen har udtalt sig i retning af, at dispensationsbestemmelserne skulle skærpes, vil jeg gerne rette et spørgsmål til den højtærede minister. Der findes her i landet en meget stor del af befolkningen, som i forvejen har en frivillig bunden opsparing, idet de har en pensionsforsikring og dertil måske ofte en livsforsikring. Disse mennesker har altså frivilligt pålagt sig selv en opsparing, og for mange af dem vil det være uhyre vanskeligt nu yderligere at spare op, således som loven påbyder.

Jeg kan nævne et eksempel. En ingeniør med et par børn, som har en gage på godt 15 000 kr., har en frivillig bunden opsparing på 1 100 kr. til pensionsforsikring og livsforsikring. Han skal efter dette forslag yderligere betale 800 kr. Når man nu ved, at der er en ret stor skat på en indtægt på 15 000 kr., og denne mand frivilligt har bundet sig for 1 100 kr., indser man, at det bliver overordentlig vanskeligt for ham at skulle spare yderligere 800 kr. op. Folk med en indtægt af den størrelse kan ikke i væsentlig grad indskrænke deres udgifter. Netop dette spørgsmål har vakt stor interesse hos de organisationer, jeg er formand for, og det strømmer ind med hundredvis af breve med bilag, der viser de pågældendes forbrug. Det fremgår af disse eksempler, at de pågældendes mulighed for anskaffelse af tøj — jeg vil slet ikke tale om luksusvarer — er så begrænset, at en